

Cucerirea posesiunii proprii

«Iată împărații pe care i-au biruit fiii lui Israel și a căror țară au luat-o în stăpânire de cealaltă parte a Iordanului, spre răsăritul soarelui, de la pârâul Arnon până la Muntele Hermonului, cu toată câmpia de la răsărit: Sihon, împăratul amoriților, care locuia la Hesbon. Stăpânirea lui se întindea de la Aroer, care este pe malul pârâului Arnon, și de la mijlocul pârâului, peste jumătate din Galaad, până la pârâul Iaboc, hotarul fiilor lui Amon; de la câmpie până la Marea Chineret la răsărit și până la marea câmpiei, care este Marea Sărată, la răsărit spre Bet-Ieșimot; și de la miazăzi, sub poalele Muntelui Pisga; pe Og, împăratul Basanului, singura rămășiță a refaimiților, care locuiau la Aștarot și la Edrei. Stăpânirea lui se întindea peste Muntele Hermonului, peste Salca, peste tot Basanul, până la hotarul gheșuriților și maacatiților, și peste jumătate din Galaad, până la hotarul lui Sihon, împăratul Hesbonului. Moise, slujitorul Domnului, și fiii lui Israel, i-au bătut; și Moise, slujitorul Domnului, le-a dat țara lor în stăpânirea rubeniților, gadiților și la jumătate din seminția lui Manase.» (Iosua 12,1-6)

«Și Iosua era bătrân, înaintat în vârstă. Domnul i-a zis atunci: „Tu ai îmbătrânit, ai înaintat în vârstă și țara care-ți mai rămâne de luat în stăpânire este foarte mare. Iată țara care mai rămâne: toate ținuturile filistenilor și tot ținutul gheșuriților, de la Șihor, care curge înaintea Egiptului, până la hotarul Ecronului, spre miazănoapte, ținut socotit drept canaanit și care este stăpânit de cei cinci domnitori ai filistenilor; cel din Gaza, cel din Asdod, cel din Ascalon, cel din Gat și cel din Ecron; de asemenea aviții; la miazăzi, toată țara canaanienilor și Meara, care este a sidoniților, până la Afec, până la hotarul amoriților, țara ghibliților și tot Libanul, spre răsăritul soarelui, de la Baal-Gad, la poalele Muntelui Hermon, până la intrarea Hamatului; toți locuitorii din ținutul deluros de la Liban până la Misrefot-Maim, toți sidoniții. Eu îți voi izgoni dinaintea fiilor lui Israel. Dă numai țara aceasta de moștenire prin sorți lui Israel, cum ți-am poruncit; și împarte acum țara aceasta ca moștenire între cele nouă seminții și între jumătate din seminția lui Manase.» (Iosua 13,1-7)

La citirea superficială a cărții Iosua ai putea fi ispitit să arunci o privire rapidă peste capitolele 12 și 13, căci ele conțin o relatare despre ținuturi din Canaan, o listă de nume și localități, unele din ele fiind greu de pronunțat iar altele grele de înțeles. Cine însă cedează acestei ispите, acela pierde mult. Cele mai mari comori ale Cuvântului lui Dumnezeu nu sunt la suprafață, așa ca să le poți lua ușor, fără efort.

De aceea vrem să ne ocupăm cu acest capitol al doisprezecelea, care sintetizează dimensiunea cuceririi țării Canaan până în momentul acela. Primele șase versete ne relatează despre cuceririle sub conducerea lui Moise; versetele 7-24 relatează cuceririle sub conducerea lui Iosua.

Nu cu propria putere

Cuceririle sub conducerea lui Moise se referă în mod natural la bătăliile din pustie, pe partea de răsărit a Iordanului. Cuceririle sub conducerea lui Iosua se referă la bătăliile duse în țara însăși. Sub conducerea lui Moise un anumit teritoriu a devenit partea de moștenire a lui Ruben, Gad și a jumătății din seminția lui Manase, corespunzător dorinței lor categorice. În acest capitol ni se relatează în ce măsură Iosua și oștirea lui au cucerit o parte din Canaan. Urmează o listă de 31 de împărați puternici, care toți au fost supuși și erau supuși poporului lui Dumnezeu. Uneori în viața unui om este bine dacă el se așează și meditează la ceea ce harul lui Dumnezeu a putut cuceri. Nu ca să ne lăudăm cu aceasta, ci cu o inimă smerită și mulțumitoare ar trebui să lăsăm să treacă pe dinaintea noastră anii trecuți și în mintea noastră să răsfoim cu atenție paginile care ne amintesc unde a triumfat harul lui Dumnezeu. Pentru unii cele mai multe bătălii în viață au fost deja date. Ei mai au puțin de luptat. Pentru mulți alții însă cele mai multe bătălii trebuie încă date. Fie că ele au fost date, sau urmează să fie date, facă

Dumnezeu ca noi toți la sfârșitul călătoriei noastre să putem spune: «M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârșit alergarea, am păzit credința» (2 Timotei 4,7).

Înainte să încheiem acest capitol, vreau să atrag atenția cu privire la versetul șase, care ne relatează: «Moise, slujitorul Domnului, le-a dat țara (cucerită de Moise) lor în stăpânire». Sunt aproape aceleași cuvinte ca și în capitolul 11,23, dacă în loc de «Moise» punem «Iosua». Dar ce diferență!

Eu nu trebuie să extind prea mult interpretarea Scripturii, cu toată că după părerea mea sunt îndreptățit, când o aplic ca să clarific o învățătură care în alte locuri ale Cuvântului lui Dumnezeu este confirmată pe deplin. Cele două seminții și jumătate, pe care Moise le-a colonizat de partea cealaltă a Iordanului, aproape că nu au luat parte la viața poporului Israel și curând au pierdut total partea lor de moștenire. Se pare că au fost absorbite de popoarele pe care ele ar fi trebuit de fapt să le biruiască. Ele au ales țărnul de răsărit, care reprezenta partea pustiei țării.

Ceea ce în privința aceasta ar trebui să se impregneze adânc în noi este: tot ce Moise, reprezentatul Legii, ne dă, nu putem ține, și tot ce noi încercăm să facem prin puterea noastră de decizie, inevitabil nu va reuși. Binecuvântările cele mai profunde în viața noastră spirituală nu le putem obține cu puterea voinței noastre. Ele pot deveni ale noastre numai în părtășia cu Domnul Isus Hristos, în care este inclusă toată partea noastră de moștenire, și de la care prin credință primim toate binecuvântările. Căci «Dumnezeu ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești, în Hristos» (Efeseni 1,3). Facă Dumnezeu, ca noi să învățăm aceasta și să încetăm să încercăm să obținem țara binecuvântării cu puterea proprie.

Este vorba de toată țara

Vrem să ne ocupăm în mod deosebit cu Iosua 13,1, unde se spune: «Și Iosua era bătrân, înaintat în vârstă. Domnul i-a zis atunci. „Tu ai îmbătrânit, ai înaintat în vârstă și țara care-ți mai rămâne de luat în stăpânire este foarte mare.”» Iosua avea aproximativ 90 de ani. Multă parte din țară încă nu era supusă și trebuia luată în stăpânire.

Primele șase versete ale acestui capitol ne dau o delimitare exactă a ținuturilor din țară, care încă nu au fost luate în posesiune. În nici un caz nu trebuie să te odihnești pe cuceririle din trecut, căci altfel intențiile lui Dumnezeu cu Israel nu pot fi împlinite. Așa cum ne descriu versetele de la începutul cărții Iosua, Dumnezeu a dat izraeliților, potrivit hotărârii Sale, toată țara, dar ei trebuiau să ia în stăpânire orice loc unde călca talpa piciorului lor. La luarea în stăpânire a acestei țări s-a procedat astfel: mai întâi s-au informat, apoi au împărțit-o la fiecare seminție în parte și în cele din urmă s-a lăsat în seama fiecărei seminții în parte să-și însușească ceea ce i-a fost dat. Sper să înțelegem ce plan stă aici la bază!

Ar fi interesant să se cerceteze cât se extindea ținutul pe care Duhul Sfânt l-a rânduit ca moștenire poporului ales. Se extindea de la ținutul filistenilor în nord și până la ținuturile bogate în pășune din sud. Dacă facem o comparație între ceea ce Dumnezeu a plănuțit pentru ei și ținutul pe care izraeliții l-au luat efectiv în posesiune, vom constata o diferență îngrozitoare între ele. În toată istoria sa poporul Israel nu a împlinit pe deplin intențiile lui Dumnezeu.

Ce învățătură spirituală putem avea noi din aceasta pentru propria viață? În Domnul Isus Hristos ne este prezentată moștenirea cerească, de care Dumnezeu vrea ca fiecare din noi să aibă parte. Ce însemna țara Canaan pentru Israel, aceasta este Hristos pentru noi. Pe paginile Cuvântului lui Dumnezeu stă desenat ca pe o hartă tot ținutul, pe care noi trebuie să-l luăm în posesiune: munții, de pe a căror înălțime privim spre Domnul, văile, care la început par văi de deznădejde, dar care apoi se dovedesc a fi văi de nesfârșite binecuvântări; pășunile liniștite; cetățile bogate, care trebuie cucerite, și dușmanii, care trebuie învinși. Și pentru noi toți este valabil, că încă mult teritoriu din țară trebuie luat în posesiune. Moștenirea noastră în Hristos nu este o parte din Hristos, ci este Hristos în întregime. Tot ce este în Isus, este inclus în planul lui Dumnezeu pentru noi. Posesiunea noastră este numai partea din Hristos, pe care o luăm prin credință, și nimeni dintre noi nu poate afirma, că noi am luat tot ce ne aparține.

Să fim noi mulțumiți cu mai puțin decât este voia lui Dumnezeu cu privire la noi? În viața noastră de credință niciodată nu vom ajunge pe treapta pe care noi putem epuiza toate posibilitățile vieții în Isus. Nimeni dintre noi nu a câștigat toate bătăliile pe care el le-a avut. Dacă privim în urmă la experiențele noastre de credință, atunci va trebui să recunoaștem că viața noastră poartă cicatricele multor înfrângeri. Nici noi nu am câștigat fiecare bătălie, pe care a trebuit s-o ducem. Deseori în viața noastră de credință am plecat din calea dușmanului și am mers pe drumuri mai ușoare.

Dar eu nu simt nicidecum aceasta ca fiind apăsător. Eu găsesc în aceasta un imbold: „Doamne, du-mă mai sus!” Rezultatul înfrângerii trebuie să ne facă să ne ridicăm în grabă, cu ajutorul Domnului să obținem totuși ținta. Hristos niciodată nu ne lasă și nu ne părăsește, dar realmente este mult ținut din țară, pe care trebuie să-l luăm în posesiune.

Cunoașterea

Vrem să ne gândim care ținuturi din viața noastră trebuie încă luate în posesiune și cum le putem lua în posesiune. Aceasta este valabil de exemplu pentru cunoașterea noastră. Desigur eu nu vorbesc aici de simpla cunoaștere cu mintea. Disciplina spirituală, exercițiile de memorie, darul observării sunt lucruri care instruiesc mintea, dar ele sunt cu totul altceva decât cunoașterea spirituală, care depășește cu mult orizontul minții. În mod deosebit de minunat am găsit confirmată bunătatea lui Dumnezeu în aceea, să ascult oameni care nu aveau o pregătire școlară superioară, dar care au experimentat personal, că Isus Hristos i-a făcut capabili să vorbească cu o înțelepciune, care depășea cu mult orice pricepere. Pe de altă parte poți fii inteligent, foarte rațional și exact informat, dar să nu ai nici o cunoaștere. În lucrurile importante ești total nepriceput.

Domnul Isus ne dă viața veșnică, pentru ca noi să cunoaștem pe singurul Dumnezeu adevărat. El ne poruncește ca în fiecare zi a vieții noastre să venim la Golgota și tăcând și plini de respect să privim la Acela care pentru mântuirea noastră a sângerat și a murit. Dacă vedem aceasta, atunci vedem pe Tatăl. Nimeni nu poate privi cu adevărat în inima lui Dumnezeu, dacă nu a privit pe Domnul răstignit și înviat. Îl cunoaștem noi? Putem spune împreună cu apostolul Pavel: «Privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca gunoaie, ca să câștig pe Hristos ... să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui»? (Filipeni 3,8-10).

Cuvântul lui Dumnezeu

Câte pagini ale Bibliei noastre nu sunt luate în posesiune – țară necercetată? Câte locuri din Biblie nu au fost marcate sau subliniate, ca să arate ce înseamnă Dumnezeu pentru noi? Mereu citim aceleași locuri; trăim cel mai simplu abecedar al adevărilor, cum este Ioan 3 și alte capitole asemănătoare. Oricât de mari și de minunate ar fi ele, dar părți întregi din intențiile de salvare ale lui Dumnezeu rămân neluate în posesiune. Nu se poate cunoaște Domnul nostru Isus Hristos, dacă nu-L cunoaștem în Cuvântul Său. De aceea să facem călătorii cutezătoare de descoperire în ținuturile necercetate ale Cuvântului lui Dumnezeu și să descoperim ce binecuvântare este în ele.

Experiențele credinței

Un alt ținut, care încă trebuie luat în posesiune, este în domeniul experiențelor de credință. La fiecare dintre noi este în viața personală ca și în Canaan: sunt împărați, sunt dușmani, sunt cetăți întărite și obiceiuri adânc înrădăcinate. Acestea sunt aparent așa de tare fixate, căci cu toate eforturile, cu toate rugăciunile noastre și cu tot studiul Scripturii, cu toate implorările noastre înaintea tronului lui Dumnezeu nu sunt de înlăturat. Pacea noastră este permanent deranjată prin aceea că un răufăcător atacă dinăuntru. El atacă fără nici o atenționare preliminară, și într-o clipă devenim neliniștiți și rostim

cuvinte aspre și critice. Mereu acești dușmani dinăuntru au biruit. Fortărețele lor se împotrivesc cu înverșunare eforturilor noastre de a le distruge.

În unele cazuri motivul constă desigur în aceea, că credinciosul niciodată nu a încredințat pe deplin viața sa de afaceri Domnului Isus. El s-a retras complet de sub autoritatea Domnului și spune: „Îmi slujesc mie și scopurilor mele proprii. Doresc să câștig banii mei și să mă ocup de familia mea și de afacerile mele. Aceasta nu are câtuși de puțin a face cu religia mea.” În alte cazuri te împotrivești autorității Domnului cu privire la legăturile lumești și prietenii lumești.

Să ne gândim la țelul suprem: că noi «suntem schimbați în același chip al Fiului Său». Să privim pentru o clipă puterea și gingășia Sa, sfințenia Sa, ura Lui față de păcat, dragostea Lui pentru noi toți, dăruirea Sa în a face voia lui Dumnezeu, viața Sa de dăruire de Sine! Acesta este țelul suprem al lui Dumnezeu. Acest țel suprem trebuie să domnească și în viața noastră toată. Dacă viața Domnului nostru nu este trăită zi de zi din nou în noi, atunci viața noastră creștină nu este de nici o valoare, este inutilă, nu ia naștere nimic nou. Singurul țel al credinței noastre și fundamentul întregii noastre cunoașteri a Bibliei este, ca noi să fim transformați după chipul Fiului lui Dumnezeu. Este încă multă țară de luat în posesiune! Știm aceasta, dar cum putem s-o luăm în posesiune? Desigur este o posibilitate pentru aceasta. Vreau s-o prezint ochilor noștri și rog să fie analizată cu grijă și cu multă rugăciune.

Să ne amintim, că Domnul trebuie să aibă stăpânire asupra noastră, înainte ca noi să putem cunoaște ce înseamnă să-L posedăm pe El pe deplin. «Nu că am și câștigat», spune apostolul Pavel, «sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus.» (Filipeni 3,12). Da, mai întâi ne deschidem inimile, să-L lăsăm pe El să intre, și după aceea ni-L însușim prin credința vie în El.

Dăruire, sfințire, însușire

Să ascultăm aceste trei cuvinte mari, care sunt așa de importante pentru viața de credință, și să observăm ordinea: mai întâi trebuie să ne predăm cu totul Domnului, și nu există întoarcere la Dumnezeu fără această dăruire totală a voinței noastre Domnului Isus Hristos. Apoi, viața noastră, darurile și aptitudinile noastre, tot ce avem, fiecare sector al vieții noastre trebuie să fie predat. După aceea urmează însușirea cu credință vie a ceea ce Dumnezeu ne trimite prin Duhul Său, prin Fiul Său. Așa este ordinea dumnezeiască. Noi nu putem poseda pe Domnul Isus pe deplin, până când El nu ne posedă pe deplin.

Noi nu trebuie să privim spre biruința Lui în viața noastră, dacă noi nu venim cu dăruire deplină de sine la Isus. Ne așteptăm, ca Isus să ne conducă pe locuri superioare? Numai atunci când noi în inima noastră am primit dreptul de a dispune al lui Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt, putem să ne așteptăm la biruință și să mergem să luăm în posesiune ce este al nostru.

De ce trebuie noi să devenim bătrâni și înaintați în vârstă ca Iosua și atunci să constatăm că mai este încă multă țară de luat în posesiune? Probabil că este numai o idee înaripată îndrăznească, dar eu îmi imaginez întrucâtva ziua în care voi avea pentru prima dată o discuție personală cu Domnul în cer. Ce minunat va fi, când Îl vom vedea!

Când luptele și zbuciumările vor fi trecut, ne va arăta El atunci planul, pe care El îl are înainte de întemeierea lumii pentru viața noastră? Gândiți că El ne va arăta locul din care noi am plecat, unde am avut pierderi, unde din lipsă de credință și ascultare am obținut numai ceea ce este al doilea mai bun și nu ce este cel mai bun? Ne va arăta El locul harului Său care se revarsă?

Îmi doresc ca în ziua aceea, când El ne va prezenta schița planului Său cu viața noastră, totul la mine să fie în concordanță cu acest plan. De ce să trăim în sărăcie spirituală? Când această viață va trece și acest scurt timp de pe pământ va trece, când istoria va fi scrisă și luptele se vor fi terminat, de ce atunci să pășim înaintea Domnului nostru și să trebuiască să-I mărturisim, că nici pe departe noi nu am luat în posesiune ceea ce El a avut în plan cu noi?

După părerea mea răspunsul la această întrebare este în versetul șase al acestui capitol. Luarea în posesiune a țării trebuia să aibă loc prin sorți. Găsim că cuvântul «sorți» se întâlnește de douăzeci și două de ori în a doua jumătate a cărții Iosua. Dumnezeu a dat fiecărui om din seminții ținutul, muntele greu, experiența de viață sfâșietoare, încercarea dureroasă, despre care El în înțelepciunea Lui știa că pentru toate timpurile este cea mai bună pentru el.

Dacă primim acest adevăr, vom lua în posesiune pe Hristos într-o formă nouă. Dar dacă nu-l credem și ne opunem experiențelor noastre de viață, dacă refuzăm să primim partea lui Dumnezeu, sorțul lui Dumnezeu pentru viața noastră, atunci niciodată nu vom lua țara în posesiune. Avraam a crezut aceasta. El a lăsat în toate pe Dumnezeu să aleagă. Nepotul său Lot a refuzat să creadă aceasta. Unul a umblat în credință, celălalt prin vedere. Să observăm sfârșitul acestor oameni. Avraam, care a lăsat pe Dumnezeu să aleagă, a intrat în plinătatea binecuvântării; Lot a sfârșit într-o catastrofă.

Lăsăm noi pe Dumnezeu să aleagă sorțul nostru în moștenirea noastră, sau ne facem un plan propriu pentru viața noastră? Alegem planul nostru propriu? Ne planificăm singuri drumul profesional? Ne încredem în darurile și aptitudinile noastre sau acționăm conform planului lui Dumnezeu pentru noi?